

2

16/18

SLANZIN

KLUB PŘÁTEL SCI-FI SLANÝ

Ani nevím, kdy jsem naposledy vstával takhle pozdě v noci, ve 3:45. Avšak do Olomouce je daleko, a tak se nedalo nic dělat. Ovšem, jak se později k ránu ukázalo, nebylo mi toto pozdní noční vstávání stejně nic platné. Linkový autobus Slaný-Praha přijel totiž do Prahy /Lenínova/ o několik minut později oproti údajům v jízdním řádu. Pětiminutové zpoždění bylo dále umocněno nepříznivou konstelací mého příchodu do metra a odjezdem tohoto dopravního prostředku, takže situace se bohužel opakovala i při přestupu na trasu C. A tak se slušná časová rezerva /cca 15 minut/ změnila sice v nevelkou, ale zato citelnou ztrátu.

Prošel jsem se tedy v 6:10 po Hlavním nádraží, přesvědčil se, že opravdu z tohoto místa v nejbližších třech hodinách žádný vlak východním směrem nejede, a pak jsem se přesunul na nádraží Praha-Holešovice. Po příjemném dvouhodinovém čekání jsem v 8:11 nasedl do vlaku "Via Olomouc". Potěšen-pduhým sedmiminutovým zpožděním expresu jsem krátce před polednem vyrazil do DK Olomouc na jubilejní 10. poradu SF klubů.

Podrobná zpráva o průběhu porady se jistě objeví v Interkomu, a tak se vrátím jen k některým bodům jednání:

Jarda Olša konečně dokončil, s pomocí svého nového počítače Amstrad-Schneider PCW 8256, bibliografii fanzinů /povídky a překlady/, která čítá v současné době cca 110 stran.

V okamžiku, kdy se na pořadu jednání objevil bod vydavatelské plány, změnila se porada v sou několikabyzmyslanů. Sdružení pražských SF klubů připravuje: I. Asimov-Měsíce Jupitera /15-20 Kčs/. J. Olša nabízí antologii japonské SF /20 Kčs/. V tisku jsou již Lety zakázanou rychlostí III /25 Kčs/. V létě by se rovněž měla objevit naše antologie Paralelní světy II /20 Kčs/.

Zajímavou zprávu přinesl V. Veverka. Připravuje se oficiální knižní vydání Superseznamu.

Méně příjemnou zprávu sdělil J. Olša. Encyklopedie SF se neobjeví dříve než v druhé polovině r. 1990.

Konečně se rozhodlo o změně organizace porad SF klubů. Touto myšlenku propagoval SLAN již několikrát /viz např. č. 3/86/. Celostátní zůstává pouze jarní porada. Podzimní porady se budou konat regionálně. Předběžně se jako pořadatelé hlásili: Praha /RUR/, Brno /Dracon/ a B. Bystrica.

/Jednalo se i o Semináře o fanzinech. Přes ne zcela jednotný závěr se seminář uskuteční pravděpodobně v září, v okolí Slaného.

Rozhodovalo se rovněž o udělení Ludvíka 88. /Cena za významný SF čin./ Tato část jednání byla přímo ukázkou toho, že zatím pořád nevíme, co chceme, ani jak toho chceme dosáhnout, a že ne ve všem je možné nechat živelný průběh či spoléhat na schopnost improvizace. V celku nevadilo, že se kandidáti na Ludvíka hledali až v okamžiku, kdy se zjistilo, že se má udílet nějaká cena. Více už vadilo to, že se při narychlo sestavovaných návrzích na někoho zapomnělo. Minimálně na Mladou frontu za antologie Vesmír je báječné místo pro život a Navštívte planetu Země. Přímou se nabízí srovnání s udělováním ceny Hugo, kde jsou nominovaní kandidáti známi dlouho předem a celému hlasování předchází živá diskuse ve fannu.

I samotné hlasování bylo naprosto nepromyšlené. Myslím si, že v okamžiku, kdy je v "osudí" 8 návrhů, není možné rozhodnout v jediném kole. Pokud samozřejmě některý z kandidátů nezíská výraznou převahu, což se nestalo. Právem se může cítit poškozen např. klub J. Verna, který měl ve hře dva kandidáty /překladaatele M. Martane a fanzin Poutník/.

Hlasy pro tyto dva kandidáty se vcelku podstatně rovnoměrně rozdělily a tak, byť by v případě jednotné kandidatury získali mnohem více hlasů než pozdější "vítěz", zůstali v poli poražených.

Jak tedy vypadala nominace a výsledky hlasování:

Fan Fan /V.Talaš, Zápisník/	7 hlasů
Věda a život /SF soutěž/	0
Smena /A.Bester:Zničený muž/	8
Elektron	2
LZR /P.Kosatík/	4
M.Martan /Nadace/	6
Poutník	5
P.Nosek /Kočas, Soudkovy seriály/	5

Na závěr proběhla volba předsedy a členů KK. Jako obvykle byl předsedou zvolen Z.Rampas. K změnám došlo ve složení KK.

členové KK : M.Podpěra
V.Soukup
E.Hauserová

pomocník KK : M.Hlaváč

A to byl konec. Odkrácel jsem zpět na nádraží a v 17,41 jsem již opět ujížděl "směr Praha". Na Hlavním nádraží jsem vystupoval o 7 minut dříve než předpokládal jízdní řád. Tento neobvyklý ukaz v současnosti ČSD zřejmě způsobila časová anomálie, která se v noci z 26. na 27.března vyskytovala nad Střední Evropou.

L.Peška

SF soutěž družstev.

Jak jsme oznámili již v předchozích číslech SLANU, proběhla během pořadu Ufouni ve Slaném rovněž první seriozně pojatá soutěž družstev v znalostech sci-fi. Do soutěže se přihlásilo celkem 5 družstev. Dvě družstva byla sestavena z řad diváků a dále soutěžili SFK Chomutov, SFK Slaný a družstva tvořená pražskými fany, které bychom snad mohli označit pracovním jako SFK RUR Praha.

V první části soutěže všechna družstva písemně odpovídala na otázky z oblasti sci-fi, fandomu, kosmonautiky a vědy /fyzika, biologie/. Nejlepší tři družstva z kola prvního pak postoupila do finálové části. Zde odpovídala na otázky spojené s hudebními a filmovými ukázkami.

Odborná porota ve složení: ak. malíř T. Retekl, ing. V. Talaš, I. Chotěborská a M. Štoviček na závěr vyhlásila tyto výsledky:

1. RUR Praha /Baubín, Soukup, Podpěra/Pavlík/
2. 1. družstvo divácké
3. SFK Chomutov
4. SFK Slaný
5. 2. družstvo divácké

Soutěž byla přijata jak soutěžícími, tak i diváky příznivě. V současné době se připravují podmínky pro vyhlášení celostátně pojaté soutěže SF klubů, která by vyvrcholila v létě 1989.

L.P.

Víte, jak dlouho se tiskne Slan? Jedno číslo přibližně 3 odpolední schůzky. Pokaždé je třeba připravit rozmnožovací stroj, papíry, blány sennat spoustu pracovníků a hlavně vybrat obsluhu stroje. Ta je složena ze 3, popř. 4 členů:

Mazač – vyměňuje rozmnožovací blány a maže válce tiskařskou barvou. Kromě toho častěji nechťe maže (a to velice důkladně) také sebe. Má na sobě černokilý pracovní plášť, o němž obvykle tvrdí, že když mu ho maminka vypra-la, byl čistě bílý. Jeho vzhled se v průběhu pracovní doby mění k nepoznání.

Klikař – otáčí klikou stroje nebo spouští motor. Obvykle v pravou chvíli, občas se však stává, že spouští motor v době, kdy měl točit klikou. Díky tomu a zároveň díky zlomyslnosti mazače se i on stává postupně flekatým. Taktéž má na sobě pracovní plášť a neustále si chodí umývat ruce. Povzbouzí mazače, který tím není nadšen a dožaduje se, aby klikař šel mazat místo něj.

Papírář – ukládá do stroje čisté papíry a marně se snaží, aby je stroj odebíral po jednom.

Výstupní kontroler – tento člen obsluhy bývá u stroje jen někdy, není totiž pro provoz nepostradatelný. Kontroluje kvalitu vytištěných stránek a předává je třídícím. Nadává mazači za špatné nasmazání stroje, fušuje klikaři do práce a vytýká mu, že pouští nedostatečně vytisklé stránky. Pobízí všechny do práce a díky tomu je u nich v nelibosti. Tuto funkci většinou zastává L. Teška.

Dále jsou na řadě třídící, kteří vybírají desítky čistých listů mezi dvěma potiskovými (stroj je totiž značně nenasytný) a jednotlivé stránky rovnají do hromádek. Ty se jim často pomíchají, což svádějí jeden na druhého.

Další dvě fáze následují až po vytištění všech +30 stránek (každá se tiskne 70x).

První je lízání. To se hromádky stránek seřadí za sebou na lavice a všichni přítomní "lízají" jednu po druhé, až mají celý časopis. S údivem pak zjišťují, že přestože nalízali všechny stránky, některé jim schází.

Druhá a poslední fáze je vkládání do obálek a seší-

vční. To zpravidla dělají lidé zodpovědní, anžto u každého čísla musí zkontrolovat počet a polohu všech stránek. Nad sešitým číslem pak udiveně svrdí, že ještě před chvílí tam chybějící stránka určitě byla.

Když se nad tím zamyslíte, musíte uznat, že 3 odpovědně na vytisknutí 30 stránek jsou trochu moc času (na jednu stránku vyjde průměrně 15 až 20 minut). Rozhodli jsme se proces urychlit. Vyhlásili jsme soutěž o nejrychlejší čas na vytištění jedné stránky. Doba se počítá od stržení staré blány po vypačnutí posledního vytištěného listu. Přestože ceny nejsou nijak atraktivní (vítězové nemusí přistoupit schůzku tisknout, což se většinou stejně nedodrží), soutěž se ujala. Slanové mají bojovného ducha.

Ještě nedávno byla funkce mazače značně obávaná a svěřovaná nejmladším členům (maskováno to bylo slovy: každý se musí naučit všechno, také jsme tak začínali). Dnes je však situace docela jiná. I kandidáti na nejlínějšího člena klubu se hromou do funkce mazače, aby mohli "trhat rekordy".

Prvními rekordmany se stali v době předvánoční P. Kotlík (mazač) a R. Vondráček (klikář). Podarilo se jim pokorit bájnou hranici 2 minut časem 1:56. Pravda, P. Brázda s M. Novákem se sice dožadovali slyšení s jakýmsi jejich prastarým rekordem, ale bezvýsledně.

Pak nastalo období neúspěšných pokusů o vyrovnání rekordu (např. mazač P. Brázda a klikář M. Dundr), takže se čas 1:56 zdál být nepřekonatelným.

K obrovskému překvapení však došlo v úterý, 1.3.1988. Začínali jsme právě s tiskem letošního Slanu č.1 a se skeptici počítali, že za tři týdny by snad mohl být vytištěn. U stroje však stáli zkušení borci: P. Brázda (mazač), R. Ježek (klikář), A. Petříšče (papírář) a L. Peška (výstupní kontrolor). Nutno podotknout, že u okna seděl zcela nečinně M. Novák, který borce mohutně povzbuzoval.

Již na začátku svědčilo nasazené tempo o nevšedním výkonu, který měl následovat. Borci se chystali překonat předvánoční rekord, o kterém se vyjádřili velice opovržlivě. Nelze si nevšimnout ani J. Müllera, který podával závodníkům nové blány a jehož přítomnost nebyla posléze určitého významu (viz dále).

Teď! Dělej, nanež to, protáčíš, dobrý, přimaž, utři to, sedmdesát osm, máme to - takové a podobné výkřiky se rozléhaly místností při prvním pokusu. Výsledný čas 1:42 byl novým rekordem! Na tvářích všech přítomných se objevuje radostný výraz. Borci však nejsou spokojeni: Máme ještě rezervy.

Další pokus se nezdařil, protože klikář s mazačem v návalu nervozity zapoměli do stroje vložit blánu, což pohotově poznali hned, jakmile vytiskli černý papír.

Za chvíli se objevuje nový rekordní čas 1:41. To však stále nebylo nic proti tomu, co mělo přijít každou chvíli.

Ano, i přes pokusy některých předínů o sabotáž (J. Müller, M. Dundr) se tiskářské skupině podařilo dosáhnout nevídaného času v historii "slanotisku", 1:28!

To ale není všechno. Poslední, 29. strana Slanu č.1 byla vytištěna tentýž den kolem 16. hodiny. Přítomní se rozhodli časopis rovnou "nalízat" a sešít.

Nevím, zda fanové byli tehdy bojovností posedlí, ale soutěž pokračovala i při línění. P. Brázda, který chtěl do-

kázat svoji převahu i v této disciplíně, byl několikrát překonán rychlolízáčem J. Mírovským (o několik dnů později si Jirka zlomil nohu). Za nimi v závěsu se udržel jedině L. Peška, leč v závěsu čím dál tím větším.

Úplný závěr patřil trojici I. Chotěborská, M. Novák, M. Dundr, která v 17:08 všila poslední sponku do časopisu. A tak jsme dokázali fanzin 1/88 vytisknout za tři a půl hodiny během jediného dne.

Teď tedy před námi stojí čas 1:28, který nebude snadné překonat. Možná však, že zrovna při práci na čísle, které právě čtete, tento rekord padl.

MIDU

• @uni ve Slaném III.

Je sobota, 13. února 1988.

11:45 - přichází kamarád Jirka a vyjíždíme autem z Nového Strašecí do Slaného.

11:55 - auto poprvé odmítá jet. Krátká oprava, motor znovu naskakuje.

12:00 - pokračujeme v cestě.

12:05 - 12:15 - další tři opravy, poslední na křaji Slaného.

To nám to pěkně začíná, říkám si. Pak ale zaplaším zlé myšlenky a zastavuji u školy. Za chvíli už s dobrou náladou vyrážíme ke klubu mládeže "Na poště", kde má za necelé dvě hodiny dojít k podniku pro obyčejné lidi zcela nepochopitelnému, k setkání ufounů, kyborgů, humanoidů, emzáků a všech dalších příznivců SF!

Ve 12:30 jsme na místě. Podivný hluk ozývá se však ze sálu, včera připraveného pro setkání. Z představy, že to nejspíš vesmírané z nedaleké galaxie "Těžký kov" dorazili na náš con, jsem záhy vyléčen - to jen místní hudební skupina přehlédlá termín "Ufounů" v rozvrhu. Po chvíli přichází slánský šéf-fan L. Peška a zručně řeší vzniklou komplikaci. Sál je náš!

Poslední přípravy. Je třeba místnost, pochroumanou hudebníky, přivést co nejrychleji do původního stavu. Čeká se na správce budovy. Po chvíli přichází a máme i ubrusy na stoly.

Čas kvapí. Na poslední chvíli se objevuje J. Skála, přiváží video a druhou barevnou televizi. Zařízení je v kupě, za chvíli můžeme začít.

Vyhlížíme hosty. Je tu akademický malíř T. Rotrekl, polský fan, pan Sławomir Sawczek, redaktor nakladatelství Odeon I. Železný a redaktor časopisu Zápisník V. Talaš. Ondřej Neff nikde. Panuje mírná nervozita.

Pan Sawczek otevírá svůj stánek s knihami a plakáty, nastává tlačenička. Podobně to vypadá i u slánského stánku s obrázky T. Rotrekla, kde Ivana s Jirkou podávají informace o našem klubu a snaží se (zřejmě bezvýsledně) získat slánské fanoušky k vytvoření městské sekce.

Čas pokročil. L. Peška otevírá con (přichází Ondřej Neff) a představuje prvního hosta, pana Sawczeka ze SFK v Katowicích. Z jeho zajímavého, asi třicetiminutového povídání o pšlském fandomu (které přímo vybízelo ke srovnání) vybírám několik postřehů:

Katowický SFK promítá každý pátek video, jednou za měsíc pořádají dražbu, občas konvent pro členy-korespondenty, kteří nemohou tak často přijet do Katowic. Kromě toho organizují každoročně Silcon pro všechny členy fandomu v Polsku. Letošní Silcon (2.-4.6.) bude zároveň možná i Polconem. Ten je organizován každý rok jedním silným klubem za spolupráce všech ostatních - v roce 1985 byl 1. Polcon v Poznani, 1986 v Katowicích, 1987 ve Varšavě. Letošní měl být v Lublinu, ale vzhledem k organizačním potížím bude nejspíš opět v Katowicích.

Knihy, které v současnosti vydávají polská státní nakladatelství, jsou kvalitnější než v 70. letech. V nakladatelství Alfa vychází kniha "Don Wollheim nabízí"; jde o soubor nejlepších povídek roku, vydávaný velmi aktuálně v USA, NSR a Polsku. Ostatní knížky však vycházejí (podobně jako u nás) se značným zpožděním. Jenže správný fan chce pořád něco nového číst, a tak SFK začaly vydávat vlastní knížky. Nejprve šlo o soubory povídek, sborníky, dnes jsou to hezké knihy, vycházejí průměrně 3-4 měsíčně, takže značně převyšují státní produkci. Jejich cena je dosti vysoká, ale většina klubů je má ve svých knihovnách.

Na rozdíl od Československa mají v Polsku alespoň jeden SF časopis - Fantastyka (vychází od roku 1982). Jeho redakce začíná vydávat též čtvrtletník pro děti - Malá Fantastyka (1. číslo vyšlo před vánocemi 1987) a čtvrtletník kreslených seriálů - Fantastyka comics (poprvé vyšel v polovině ledna 1988).

A SF filmy? Jejich televizní produkce se oproti 70. letům silně snížila, v kinech však běží např. Starman, Terminátor, Aliens.

Jako další vystoupil Ondřej Neff. Ve své snad až příliš dlouhé přednášce se snažil odpovědět na otázku do jaké míry SF hraje, má hrát, či nehraje prognostickou roli. Svoje úvahy podložil mnoha konkrétními příklady z děl našich, sovětských i anglosaských SF spisovatelů. Přednesl, že autoři i teoretici SF se brání nařčení, že se zabývají literární prognostikou. Přesto však SF někdy předvídá, leč správné, vývojem potvrzené prognózy se střídají s předpověďmi falešnými. Podle tvrzení Dmitrije Bilenkina je v díle J. Vernea 108 myšlenek prognostické povahy. 67 se jich uskutečnilo nebo brzy uskuteční, 31 dalších je zásadně uskutečnitelných a jen 10 je tzv. "mrtvě narozených", čili neuskutečnitelných ve své podstatě.

Schopnost předvídat nemá nic společného s literární kvalitou díla. Předpovědi se daří autorům dobrým, průměrným i vysloveně špatným.

V každém SF díle musí být v různé míře obsaženy 2 prvky - reálný a fantastický. Díla směřují buď k jednomu či k druhému pólu, nikdy se však s jedním z nich neztotožňují. Jakmile by k tomu totiž došlo, dílo by vypadlo z hranic žánru. Je-li tedy na reálnost aspirující dílo umístěno do budoucnosti, autor je nucen uvažovat o budoucnosti reálné, což je podstatou vědy, zvané prognostika.

Jaká je tedy závěrečná bilance, co se týče předvídavosti SF? Z nastíněného přehledu plyne, že SF je z větší části skutečně neúspěšná v prognostice a obrana literátů proti tomuto nařčení je tedy oprávněná.

Přestávka. Konečně si mohu prohlédnout vystavené obrázky T. Rotrekla. Uvažují, jak může dokázat namalovat něco tak nádherného.

Odchází zvukař. Prý mu neřekli, že to bude trvat tak dlouho. Sedám si tedy k míru a zjišťuji, že zvukaři to vůbec nemají jednoduché.

Začíná SF soutěž - písemná část, během níž hovoří L. Peška o činnosti slánského SFK. Pak začíná diskuse hostů nad dotazy diváků. Některé jsou velmi zajímavé; např. po dotazu na možnost existence našeho SF časopisu se dvojice Neff-Zelezný natolik zabrala do debaty, že přestala vnímat okolí.

O. Neff s T. Rotreklem podepisují svá díla. Fronta u jejich stolu nebere konce.

Druhá přestávka. Je mi trochu smutno, když si vzpomenu, jak L. Peška musel tišit některé neukázněné diváky, aby ostatní mohli slyšet, o čem se hovoří na pódiu.

Zapojujeme televizory, video, magnetofon. Nastává finále SF soutěže. Všude je spousta propletených kabelů. Nervozita mezi pořadateli. Vypuká videomanie a diváci se hrnou kupředu. Je politováníhodné, že v jejich čele je několik členů slánského SFK. (Kdyby u nás bylo video běžnou záležitostí, tohle by nenastalo, říkám si v duchu.) Tlačence je taková, že soutěžní družstvo SFK Chomtův si nemá kam sednout. Sál se stává zcela neprůchodným.

Ve druhé části soutěže poznávají družstva, která postoupila, 2 hudební a 1 filmovou ukázkou. Pomalu se smiřujeme s tím, že družstvo SFK Slaný nepostoupilo.

Mirek Franc vyhláší výsledky Vánoční soutěže. Je paradoxní, že L. Peška, který soutěž vymyslel, vyhlásil a organizoval, se stal i jejím vítězem.

Přichází T. Rotrekl a oznamuje, že SF soutěž vyhráli pražští "Géniové". Nejúspěšnější divácké družstvo vybírá z předložené nabídky film Horal, který záhy shlédnou přítomní na video. Diváci projevují spokojenost či nespokojenost s výběrem filmu a Horal začíná svůj boj o nesmrtelnost.

Sedím v zákulisí s L. Peškou a J. Skálou a hovoříme o kladech i záporech dnešního conu. Půjčují si k přečtení povídky z Vánoční soutěže. Některé jsou psány na pomuchlaném papíře písmem, připomínajícím hieroglyfy - nedivím se, že porota proti tomu měla námítky.

Je 21:15, video končí, všichni odcházejí, za domem startují létající talíře. Vyklízíme sál a odebíráme se k domovům.

Svého Fiátka jsem spravoval na zpáteční cestě jen dvakrát, a přitom jsem přemýšlel, co všechno asi bude na Ufounech 1989. Také vás to zajímá? Přijďte a uvidíte.

MIDU

K článku o "Ufounech" připojujeme záznam besedy s našimi hosty, kteří se zde prezentují zajímavými a mnohdy i zcela překvapujícími názory.

V. Talaš /Zápisník/

O: Co chystáte do rubriky FAN - FAN ,

V.T.: V Zápisníku uveřejňujeme tradičně od roku 1981 SF povídky. Při této příležitosti musím poděkovat svému kolegovi J. Drvotovi, který u šéfredaktora tyto povídky prosadil, a nyní vychází tedy již pravidelně. Od r.1985 jsme začali uveřejňovat 4 stránkovou rubriku FAN - FAN. První rok vycházela 6x. za rok, poté jsem měl u šéfredaktora pohovor a od té doby vychází pouze 4x do roka. Je to tedy takový čtvrtletník o 4 stránkách. Chtěl bych dále upozornit na rubriku "Přečteno ve Fanzinech", kde se budeme snažit postupně představit ty Fanziny, které přinášejí zprávy z činnosti klubu, některé pěkné myšlenky a podobně. Nebude tam chybět ani zpravodajství z některých akcí, zejména z těch, na které se všichni nedostanou.

A ještě jedna taková prémiová nebo premiérová informace: Podařilo se mi postavičku FAN - FANA prostřednictvím jedné zdatné výtvarnice převést do trojrozměrného tvaru. Tuto postavičku budeme od příštího roku udělovat jako cenu, ale zatím je to v jednání, takže vám nepovím za co. Měla by to být cena vyjimečná. Jinak nevím jestli to víte, ale autorem té kreslené postavičky je náš dlouholetý spolupracovník, výtvarník D. Vlach, který je v současné době v MF.

Co se týče ještě těch povídek, co jsem nakousl na začátku. Snažíme se uveřejňovat povídky i úplných amatérů, nebo případně poloprofesionálů. Poslední dobou však kvalita povídek značně klesá, takže musíme některé povídky i vracet, ale pisatelé jsou vědecki za každé slovo, třeba i kritické.

T. Rótrekl

O.: Já jsem se tě chtěl zeptat, proč sis ve SF vybral právě L.P. vě to malířství. Přeci když člověk dělá ilustrace k nějaké knize tak si ji musí také nejdříve přečíst. Nělákal tě někdy třeba si nějakou tu SF napsat?

T.R.: Nejdříve bych řekl asi takhle. Jak jsem se ke SF vůbec dostal. Pracoval jsem v MF a tam na stole ležely strašně dlouho SF povídky a nikdo se k nim neměl, tak jsem si je vzal já. Přečetl si je a potom ilustroval. I když to ilustrování nebylo nijak lehké. V té době létaly aerodynamická letadla, a celá ta doba byla vlastně taková aerodynamická. No a když jsem chtěl udělat něco nového, třeba raketu, tak jsem ji mohl udělat pouze štíhlejší, delší a lesklejší, nic jiného vlastně nešlo.

O.: Já bych na tebe T. prozradil, že na rozdíl od jiných, L.P. starších občanů, nebo já nevím jak bych to řekl, se nebojíš moderní techniky, videa, počítačů ... Jaký k tomu máš vztah? Pomáhá ti to nějak v tvé práci?

T.R.: Mne to v první řadě zajímá a zajímalo mě to už dříve. Bohužel teď už těžko budu programátorem. Ale dříve jsem dělal např. barevné fotografie v době, kdy to prakticky nikdo nedělal. Málem jsem přitom strávil dokonce i svou manželku. Prouštěl jsem se tedy do takových šílených nápadů a ničeho jsem se nebál ani nebojím a mám to rád.

I: Železný /ODEON/

O.: Co nového v Odeonu?
/L.P./

I.Ž.: Nejdříve tedy drby z nakladatelství, kde jsem strávil deset a půl roku, tedy Nakladatelství Svoboda. Opravdu s velkým "N", protože pán co nakladatelství založil se jmenoval Svoboda. Mělo by se tedy správně říkat, že kniha vyšla ve Svobodovi neve Svobodě. Poslední zpráva, kterou jsem zjistil zní: pod vedením nového ředitele vyjde Herbertova "Duna" ve znění nezkráceném, zatímco o osudu antologie "Čas, čas, čas" se zatím jedná. Zprávy z Odeonu: Odeon byl znám, že také vydával SCI-FI, ve frekvenci 1 svazek za 5 let /ovšem díla kvalitní/. Dojde ale ke změně frekvence, zatím jsme se domluvili na 6 svazcích za 1 rok. Zatím situace vypadá tak, že asi do sazby odejdou tyto knihy: Ar. Clark "Měsíční prach" /pravděpodobněji připomínám, že vyšla v českém překladu již v roce 1965/, dále kniha Brayena Aldisse "Non - stop" /ten vyšel v r. 1979/, dalším je Kárinka Boyeová "Kalloccain". Tento svazek je mi velice drahý, neboť jsem ho překládal já sám. Dále asi tak o 1/4 roku později by měli vyjít: Simac "Když ještě žili lidé", Vonnegutova "Kolébka" a Wyndhamův "Den Trifidů". To je první šestka, která by měla zahájit naši novou edici. Máme ještě několik náhradníků, kteří když nevyjdou v edici, tak vyjdou později. Mezi ně by patřili: Knut Faldbakkon "Bídne roky", H. G. Wells "První lidé na Měsíci" a Huxleyho "Konec civilizace".

Mám tedy s sebou takovou premiéru. Jsou to obálky /návrhy/ čtyř svazků této edice, které asi vidělo zatím celkem 6 - 7 lidí. Docela by mě zajímal i váš názor. Vidíte, že jsou stejné, jen rozmístění a barvy jsou trochu jiné. Můj pracovní název té zadní strany je "podělaná hlava", pouze trup má různé barvy a tvar. Nepochybně vás zajímá jaké v této edici budou nové svazky. Rok 1990: Adamsův "Stopařův průvodce po galaxii" I. a II. díl; Ursul Le Guinová "Po levici temnot" /Bude se to určitě jmenovat jinak, ale zatím to bereme takhle/, Clarkův nejnovější román "Zpěv vzdálené země"; J. Wyndham "Kukly"; W. Reising "Rezervace"; antologie "Žerty časoprostoru". To by byl ročník 1990 s těmito roztomilými obálkami.

Ale Odeon to není jen tato edice, ale i jiné např. v Klubu čtenářů vyjde sbírka povídek Raye Bradburyho, která má už snad definitivní název "Kaleidoskop". Je to 70 povídek, z toho 48, které již česky vyšly. Měl by vyjít i další román Strugackých. Dale připravujeme pro rok 1990 velmi silný a zajímavý svazek - stará ruská sci-fi. Na rok 1989 máme v plánu dva z nejzajímavějších románů Zajdela a to "Limes Inferior" a "Paradyzja". Posledním zatím projektem Odeonu by měla být detektivní trojka: Asimov "Ocelové jeskyně", "Vo vesmíre niekto vraždí", "Robotický úsvit". To jsou tak poslední zprávy z Odeonu a myslím, že je to dostatečný nápor na kapsu. Pardon zapomněl jsem. Ti z vás, kteří si objednali antologii "Roboti a Androidi" ve Svobodě v členské knihnici, tak se zdá, že snad vyjde.

O.: Co stojí vydavatelská práva, můžete uvést nějaký příklad?

I.Ž.: Vydavatelská práva, tím se patrně myslí honorář pro autora v cizině. Tak ten stojí tolik, na kolik se s ním dohodneme. Většinou se to platí v procentech z brožované ceny knihy, z brožované proto, že vázaná stojí víc a my ho tím tak trochu okredneme. Nejlevnější je západní autor, protože ti vycházejí ve velkých nákladech a potom oni dostávají mezi 1 až 2-3 % z ceny. Východní autoři jsou dražší, až 7 % a naši autoři v průměru kolem 5 %.

O.: Co říkáte knize J. Soukupa "Laskavý nezájem"?

I.Ž.: Můj nezájem není laskavý, líbila se mi tam pouze poslední scéna, jak šlapou do pekáče s buchtama, tak tam jsem se opravdu zasmál. Tomu předtím ne.

O.: Chtěl bych vědět, jestli se přeloží i druhá část "Úkolu ve vesmíru" od G. Lundvala?

I.Ž.: Nepřeloží, neboť je blbě.

O.: Vydáváte SF, Zkoušel jste ji napsat také sám?

I.Ž.: Nezkoušel, mám lidi rád.

O.: Vyjde v MF "Pán prstenu"?

I.Ž.: Ano, vyjde. Byl kompletně přeložen někdy kolem r.1981. Kolem roku 1986 jsem se o to začal zajímat já a v r. 1990 by měl vyjít 1. díl a po roce další 2 díly.

- O.: Karel Smyczek nám říkal, že si vybral naši povídku "Největší odvaz v dějinách swangu" jako námět pro film.
Údajně V. Olmer projevil zájem o zfilmování vaší "Bílé hole". Víte nějaké podrobnosti?
- O.N.: Na ten "swang" nemají peníze a co se týče Bílé hole, tváří se, že to chtějí, ale já prostě ztratil zájem. Jestli to budou chtít natočit, tak ať to natočej. Já si myslím, že vydat knihu je obtížné, ale natočit film je ještě těžší, téměř nemožné. Nechápu jak se mohou nějaké filmy natáčet a promítat.
- O.: Jaký je váš vztah k Lemově knize "Astronauti"?
- T.R.: Byla to jedna z prvních knížek, co jsem dělal. Je to taková moje první láska.
- O.: Jaký je váš názor na utopii popisovanou v Lemově knize "Návrat z hvězd"?
- O.N.: Je to taky taková knížka, která spadá do jeho rané tvorby a jednak takových těch naivních představ o budoucnosti. Já tvrdím, že to je zajímavý dokument doby, v které ta kniha byla napsána.
- O.: Chtěl byste být šefredaktorem československého SF časopisu?
- V.T.: Pokud by ten dotaz psal předseda federálního úřadu pro tisk a informace, tak bych řekl, že ano, ale pokud někdo z vás, tak si myslím, že to je budoucnost dosti daleká.
- O.: Je tedy vůbec nějaká naděje na SF časopis?
- I.Ž.: Já bych řekl, že jsem střídavý optimista a nebetičný pesimista, a když se odvolám na situaci kolem soutěže ve Vědě a život, tak jsem opět nebetičný pesimista, protože časopisy většinou tisknou rozměr 5 - 10 stránek, o který se u nás nepokouší téměř nikdo, kromě těch, kteří to neumějí.
- O.N.: Další věc je, že kromě angloamerických časopisů, které čerpají výhradně z domácí produkce, ty neamerické čerpají hlavně z té americké. Nevyjímaje polské a maďarské. Já s Theodoreem teď dáváme dohromady ročenku SF, a je nám jasné, že do budoucna nevystačíme s domácí produkcí. To je vysloveně problematická záležitost.

T.R.: Minulý týden jsme definitivně dokončili první číslo. Ve čtvrtek příští týden máme o něm poslední redakci. Snad už se to pohne, ale do konce roku se na stáncích PNS asi již neobjeví. Vtip je v tom, že tiskárny nejsou. Magazín je tedy připravený k tisku, a bude. Alespoň první číslo. Nakladatel projevuje zájem i o další čísla.

O.: : Když jsme u těch potenciálních časopisů, jak to teda vypadá v Kmeně?

O.N.: Já nechápu otázku.

L.P.: Při inzerci Kmena bylo slibováno, že tam bude mimo jiné také SF.

O.N.: Nesmíš věřit tomu, co se v inzertech píše, ale skutečnost je, že jsme vydali pět čísel a už tam jedna povídka byla. V tomto směru.

O.: Jaká?

O.N.: No taková blbá. Čímž chci naznačit, že nebyla moje. Ale nutno říci, že tam byla náhodou. Faktem je, že tam recenzujeme SF. Teda já.

O.: : Mohl byste přibližně určit metodu jakou kreslíte. Jak máte silný štětec? Jak dlouho trvá od nápadu k takto překrásným obrazům, které zde vystavujete?

T.R.: Podívejte se. U nás je největší problém sehnat ten štětec. V ČSSR jsme zapoměli vyrábět cokoli. Ořezávátko, která neřežou a štětce, které teda nemalují. Já teda považuju za nejdůležitější úspěch pro malíře sehnat pořádný štětec. Jinak se to dělá přímo rukou a hlavou. Je k tomu zapotřebí dost dlouhého školení, takže to tady asi těžko vysvětlím. Používají se prach obyčejné barvičky, které jsou neméně mizerné jako ty štětce, které vyrábí Štolovský a spol.

O.: : Proč jste kritizoval humornou SF na Dni otevřených dveří Andromedy v Plzni a potom jí sám napsal?

O.N.: Já jsem jí napsal dřív než jsem jí kritizoval a krom toho většina těch povídek ve sbírce "Čtvrtý den až na věky" humorná není a navíc, když vyšla první kritika, tak tam byla nazvána jako slabomyslná "rovna ta humorná". Takže i nadále trvá moje averze vůči humorným SF povídkám.

O.: : Kdy bude Worldeon v Praze?

O.N.: To bude. až budou vycházet alespoň tři SF časopisy v Praze.

O.:

L.P.: O čem bude vaše přednáška na pořadu Ufoni ve Slaném 27?

O.N.: To bude za 24 let. To mě bude 67 let. No o gerenke-logii, to je jasný. To je bezesporu.

O.:

L.P.: Prý se věnujete karate? :)

O.N.: To je hrubá pomluva. Adamovič se věnuje karate. A naučil se kouřit, aby byl chlap.

O.:

L.P.: Který kolega je pro vás vzorem?

O.N.: To záleží v čem. V mnohém T. Rotrekl.

O.:

L.P.: Kolikrát jste potkal mimozemšťany na své zahradě?

O.N.: Jaksi nejzvláštnější bytost, kterou jsem potkal na zahradě, byla srnka. Vám to nemusí připadat tak zvláštní. Ale pražákovi jo, když bydlí uprostřed Prahy. Skutečně jsem jí tam potkal.

Z P R Á V Y Z F A N D O M U

Se minář o fanzinech

SFK Slaný společně s koordinační komisí připravují na druhou polovinu září (pravděpodobně 23.9.-25.9.) v pořadí již třetí Seminář o fanzinech. Především by se mělo mj. jednat o těchto otázkách: přehled a koordinace překladů česká verze "Fandom Directory" ediční činnost Fans bibliografie fanzinů

Radka

Z nadoblačrých výšek, vesmírných dálek a paralelních světů se do chybového reálného světa rozhodla přestoupit členka našeho SF klubu- Radka Víntrý- chová. Od 30. dubna 1988 se rozhodla změnit své příjmení na Klímová!

Blahopřejeme a SF zdari
redakce

SF soutěž

Na podzim tohoto roku připravuje redakce Zápisníku vyhlášení SF soutěže družstev. Vedle otázek z oblasti sci-fice budou zastupeny i další obory (technika, kosmonautika, astro- nomie, biologie, fyzika aj.) Soutěž bude několika kolová, finále proběhne v létě příštího roku.

SF humor

Soutěž a výstavu kresleného humoru s námětem SF připravuje pro rok 1989 V. Talaš a redakce Zápisníku.

hvězdy a hvězdičky

Název filmu	Peška SFK Slaný	Skála SFK Slaný	Vondr. SFK Slaný	Kotlík SFK Slaný	Fleskač SFK Třebíč	Čermák Světelné roky	průměr
Zardoz	++++	++	+++	+++	++++	++++	3,3
Outland	+++	+++	+++	+++	+++	++++	3,2
Testament dr. Dowela	++	+++	++	+++	N	++	2,4
Conan barbar	+++	+++	++++	++++	++++	+++	3,5
Dobývatele ztr. archy	++++	+++++	+++++	+++++	+++++	+++++	4,8

Fanziny - jaro 88

Tak takhle ne, přátelé! Vždyť to se snad ani nedá stihnout přečíst. Od posledního hodnocení v lednu t.r. jsem obdržel na čtyřicet fanzinů či obdobných SF tiskovin. Bude-li to takhle pokračovat dál, budu už jen číst, číst a číst...

V počtu výtisků vede jako obvykle Poutník - 6 čísel a chválit jeho obsah, to snad by bylo stejné jako nosit dříví do lesa. +++ Martin Hlaváč s Villcidem se mocně snaží dohnat skluzu z minulých let. Na začátku r. 1988 vydává první číslo roku předchozího. Obsah Villcidů se tentokrát mnohem více opírá o domácí tvorbu a těžko říci zda ku prospěchu věci. +++

S velkou chutí jsem si přečetl AF - 167. Zejména pak překlad Spinradova článku o kyberpunku. Díky dalšímu přeloženému článku "Zveme vás na Arrakis" jsem pak dodatečně pochopil některé scény z filmu Duna. +++ Bonsai. Tady jsem trochu na rozpacích, co o tomto fanzinu napsat. Hned na úvod mne totiž napadá otázka: Je tohle vůbec ještě fanzin? A hned poté: Co to vlastně fanzin je? Na kvalitní tisk i výborné ilustrace už si pomalu zvykáme, a nejen u Bonsaie. Ale, abych se přiznal, někdy mne z té preciznosti a dokonalosti mrazí. "Trochu amaterismu!" zvolal bych, kdybych se nebál, že mi zase někdo nezačne vyčítat překlepy ve Slanu ... A proč ty rozpaky? Např: Jako obvykle nechybí několik originálních nápadů či novinek /Galerie fanzinů, rébus, soutěž Monstriáda/ a vedle toho článek J. Olši, na který se zřejmě někde v šuplíku prášilo již řadu let. +++ Interkom od prvního čísla velice zajímavý. Nová rubrika 5 x 5 umožňuje konfrontaci vlastních názorů na SF s názory jiných... E. Čierny vyhlašuje již podruhé klub roku. Prosím vás, přátelé, nemohl by někdo ve vhodné chvíli Egonovi prozradit, že tahle anketa se naprosto neujala? Já na to nemám srdce... Objevila se řada podnětných článků zabývajících se problémy současného čs. fandomu /mj. E. Čierny, J. Fidra, V. Talaš/.

I. Peška

Sci-fi klub má výročí!

Dne 28. dubna tomu byly právě 4 roky od vzniku slánského Sci-fi klubu, a proto jsme 26. 4. uspořádali malou oslavu tohoto výročí. Na programu nebylo jen připomenutí 4. výročí založení slánského SF klubu, ale také neméně významná událost, jakou je rozloučení s členy-maturanty, kteří se po 3 roky nemalou měrou podíleli na práci klubu. Studentům za vše, co pro slánský klub udělali, poděkoval L. Peška. Dále přítomné seznámil s několika díly v Československu zatím neznámého amerického spisovatele Sheparda, všechno to byly příběhy zajímavé a myslím, že by stálo zato je zveřejnit v českém překladu. Jedním z hlavních bodů programu byla ne-tradiční soutěž ve znalostech sci-fi, kterou si pro nás připravil M. Dundr. Děj nám všem dosud neznámého amerického SF filmu nazvaného Skok do budoucnosti nám přiblížil R. Vondráček. Pro zpestření programu M. Dundr přečetl krátkou povídku z knihy o čarodějnicích a nočních můrách.

Na závěr lze říci, že tyto čtyři roky nebyly jistě ztracený čas a věřím, že slánský Sci-fi klub čeká ještě mnoho takovýchto výročí.

P. Kotlík

SF

film

CAPRONA

Původní název: The Land That Time Forgot - Vergessenes Land
 Země vzniku: Velká Británie, 1974
 Režie: Kevin Connor
 Scénář: James Cawthorn, Michael Moorcock /na motivy E. R. Burroughse/
 Hrají: Doug McClure, John McHenry aj

Na břehu moře sedí starý rybář a pozoruje udici. Chvilí se lhostejně zahledí na rozlehlou lesknoucí se vodní plochu. Náhle upoutá jeho pozornost předmět, plovoucí na hladině několik metrů od břehu. Vypadá jako láhev, vlny ji nesou stále blíže a blíže k mělčině. Rybář, hnán zvědavostí, láhev vyloví. Otevře ji a s úžasem čte její poselství. Dozvídá se tak příběh, který se odehrál před několika lety.

Ten osudný den padla nad vodami Michého oceánu mlha. V Evropě zuřila 1. světová válka, její konec byl vzdálený ještě čtyři roky. Anglický křižník brázdil hladinu a netušil blízkost se nebezpečí.

Již dlouho je sledován německou ponorkou, která se chystá jej zničit. Nečekaný náraz a křehčík s velkou dírou v boku v malém okamžiku mizí pod hladinou. Procvapení námořníci si ani nestačí uvědomit, co se vlastně stalo. Jen osm členů posádky se podaří zachránit na malém záchranném člunu. Mezi zachráněnými je také mladý chemik Bowen /jeho budoucí smyslenná/ a stejně mladá biologka Annet.

Osazenstvo člunu zpozoruje vynořující se ponorku. Je všem jasné, že mají malou šanci na záchranu, ale riskují. Ponorka je vůbec nezaregistrovala. Připlaví tedy k ní a vylezli na její palubu. Otevřel se poklop a vylezl německý námořník. Zbraňmi ho donutili mlčet a po krátkém boji s ostatními členy posádky ponorky se ujali vlády.

Německá ponorka se tak po anglickém velení vydala k anglickým břehům. Vysílací stanici kapitán ponorky nechal zničit, anglické lodě pochopitelně po ponorce střílely - situace nevypadala příznivě. Rozhodli se tedy odplout do klidných vod a počkat, až se okolí uklidní. Dlouho brázdili vody oceánu. Tak dlouho, že ztratili kurs. Angličané byli nuceni požádat německého kapitána o pomoc v návratu na správný kurs.

Kolem byly jen a jen ledovce. Najednou za nimi všichni uviděli ostrov, který nebyl na mapě vůbec zanesen. Podle kapitána ponorky to je určitě Caprona, ostrov, který objevil nepochopený italský mořeplavec.

Celý ostrov byl obehnan skalami a ty znemožňovaly jakýkoliv přístup. Rozhodnutí znělo: obeplout ostrov. Najednou uvidě-

li mezi skalami podzemní tunel, kterým do moře vytékala ostrovní řeka. Po chvíli uvažování nabrali kurs do tunelu...

Zatímco venku na moři byl mráz a po vodě pluly ledovce, voda se postupem tunelem oteplovala a když se ponorka vynořila, bylo všude kolem spousta zeleně. Bowen vytrvale sledoval periskopem cestu, navěděl kormidelníka mezi podvodními skalisky, stačil při tom ještě žasnout nad podivným světem, který v periskopu pozoroval. Náhle zděšeně uskočil od kukatky. Přímo proti ponorce se vynořila hlava obrovského ještěra, zubama chnapla po periskopu.

Jsou uprostřed ostrova v klidné zátoce. Bez ohledu na možné nebezpečí ze strany podivných obyvatel ostrova se téměř všichni vytrnuli na palubu. Zastí. Kolem plno podivných rostlin, neobvyklá příroda. Annetta byla rozrušena nejvíce. Poznala totiž, že rostliny kolem jsou staré miliony let, že celá obklopující flóra sahá původem někde do pravěku.

Náhle se z vody vynořil obrovský ještěr a zaútočil na posádku. Námořníci se začali bránit a postupně se ukryvali v ponorce. Jeden zaplatil neuvážené jednání životem. Poslední zůstal venku Bowen. Situace již byla kritická, ale ještěr bojovat naštěstí už jen z posledních sil, neboť nočná dávka střel učinila své. Hlava ještěra padla Bowenovi z nohou. Lodní kuchař přichystal osazenstva hostinu z neobvyklého materiálu.

Při jídle se dvě nepřátelské strany dohodly, že na ostrově zůstanou. Utvoří společné trojčlenné vedení, Bowen, kapitán anglického křižníku a kapitán německé ponorky, zapomenou na momentální válečný stav a připraví společně ponorku pro cestu zpět. Všichni totiž dobře vědí, že hlavní problém je nedostatek paliva pro pohon motorů. Bylo tedy nutno prozkoumat ostrov, nikdo nechtěl zůstat věčnými trosečníky.

Část posádky se vylodila a vyšla se na průzkum ostrova. Objevovali stále nové a nové druhy zvířat, které měly být již dávno vyhynulé. Jali se pozorovat skupinu obrovských ještěrů, když je najednou napadla tlupa domorodých primitivních obyvatel ostrova. Několik námořníků padlo pod ranami seker z kostí či zásahem oštěpu, ale střelné zbraně brzy pralidi zahnały na útek. Námořníkům se podařilo jednoho pračlověka zajaout. Rozhodli se s ním vrátit do ponorky. Domorodec je z vyvoje situace pochopitelně zděšený a pokouší se o útek, nakonec však podlehl mocnějším. Pociťoval navíc posvátnou auctu a stal se oddaným přítelem Bowenovým.

Život posádky plynul nerušeně, až na pár střetů s ještěry, ovšem střelné zbraně vždy vykonaly své.

Oheň domorodého přítele zcela fascinuje. Posunky da svým civilizovaným druhům najěvo, že na ostrově hoří věčný oheň. Na základě skutečnosti, že domorodci oheň neznají, Bowen usoudí, že sama od sebe může hořet jen ropa či zemní plyn. Svitla tak naděje, bude-li to nalezistiě ropy, postavit malou rafinérii a vyrobit si příslušné množství pohonných hmot, aby opustili ostrov. Domorodec slíbil, že je na místo věčného ohně zavede.

Cesta ale byla dlouhá a nebezpečná, nejednou byli napadeni domorodými obyvateli nebo dravými zvířaty. Konečně dorazili k cíli. Byla to opravdu ropa, byli šťastni.

Vybudovali společně malou základnu a pracovali na prostorech nutných k návratu. Jejich celková situace se tak markantně zlepšila. To ovšem přineslo jiné problémy. Začaly nesváry mezi německými a anglickými námořníky, Bowen s pomocí kapitána ponorky musel spory urovnávat téměř násilnou cestou.

Biologické záhady nedaly nuceným obyvatelům ostrova spát

Bowen s Annetou před odjezdem zorganizovali ještě jednu výpravu do vzdálenějšího vnitrozemí. Jejich skupinu však znovu napadli domorodci, většinu námořníků zabili, Annetu unesli, jen Bowen a jeho primitivní přítel zůstali bojeschopní. Museli Annetu zachránit. Napadl je ale zase pro změnu ohromný pterodaktyl, domorodec svoji oddanost k Bowenovi zaplatil životem - ptakoještěř si ho odnesl v tlamě.

Bowen sám již nedoufal, že Annetu nalezne, když vtom zaslechl zvuky bubnů. Vydal se za zvuky. Po chvíli dorazil k údolí, kde byla vesnice domorodců. Annetu stála v kruhu živých mužů i žen, bojovníci o ni mezi sebou sváděli nelítostný boj. Annetu byla na pokraji zhroutil. Bowen nevěděl, jak dát Annetě najevo svou přítomnost, aby se neprozradil.

Zasáhla sama příroda. Na ostrově vypuklo zemětřesení. Annetu využila zmatka a pochala z místa náleha dokonale hrůzy. Za ní pochopitelně ten nejvíce lačný, za ní zase Bowen.

Země se chvěla, písa praskala pod nohama, voda začala vřít, teplota vzduchu stoupala. I na základně vypukla panika. Nikdo nechtěl čekat na Bowena s Annetou, všichni chtěli zpět do ponorky. Pohonných hmot měli již dost, tak na co čekat. Marně se kapitán jako jediný snažil přesvědčit námořníky, aby počkali. Nakonec podlehl většině, všichni základnu opustili.

V bažinách zatím sváděl Bowen souboj s domorodcím mužem, se zemětřesením a znovu s domorodními obyvateli. Kolem všechno hořelo, nešťastná zvířata jim hynula před očima. Bowen a Annetu nesměli váhat. Rychle zpět na základnu. Tam však marně hledali a volali své lehuhy. Jistě už jsou a ponorky a čekají na ně. Rychle k ponorce.

Posádka ponorky nutila kapitána odplout. Ten ale věřil, že se oba jeho přátelé co nejdříve objeví na břehu zátoky. Nechtěl je zde zanechat bez pomoci. Ale námořníci kapitána zbavují velení, zmocňují se řízení ponorky a odplouvají.

Ve chvíli, kdy se Bowen s Annetou objeví i na břehu, začala se ponorka potápět. Námořníci je zpozorovali, ale stroje nezastavili. Annetu klečící na břehu je prosila, aby je tu ne nechávali, posádka se však smála. Ale nikdo z námořníků si neuvědomil, že voda v zátoce již také začíná vřít, že tudy cesta k zachránce nevede. Ponorka se potápěla s otevřenými poklopy, námořníci se dusili horkem.

Bowen s Annetou s v třesenými očima hleděli na zkazu ponorky.

Přežili. Jejich život teď ale na ostrově nebude lehký, láska jim snad pomůže překonat všechny potíže. Musí na sever, tam je ukryto tajemství ostrova. A pošlou lidem po vodě zprávu a poselství o svém osudu, snad někdo najde láhev a potom i ostrov.

Originální název: The People That Time Forgot

Země vzniku: Velká Británie, 1977

Režie: Kevin Connor

Scénář: Patrick Tilley

Hrají: Patrick Wayne, Doug McClure, Sarah Douglas, Dana Gillespie, Dave Prowse aj.

Následující článek, či recenze chcete-li, bude pro vás možná trochu nezvyklý. Je téměř doslovným překladem z anglického originálu /časopis Monsters/, proto má velice svérasný charakter.

Edgar Rice Burroughs.

Všemocné jméno.

Tvůrce divotvorných světů na Marsu, Venusi, v jádru Země a jiných dalších. Za nejvzdálenější hvězdou!

A na ztraceném ostrově Caprona.

Naposledy byl Bowen Tyler spatřen, jak zouřalý hází do moře plechovou schránku doufaje, že oceánské proudy ji zanesou z tajemného ostrova do nějaké civilizované části světa a on bude zachráněn.

Nový film začíná, když uplynou tři roky. Konečně je schránka s Tylerovou zprávou o neznámém světě a jeho prehistorickém prostředí vylověna. U pobřeží Skotska.

Ben McBride, dlouholetý Tylerův přítel, má co dělat, aby přesvědčil vydavatele londýnských novin, že úžasná zpráva není podvrh.

Když noviny budou podporovat expedici na Capronu, povedu ji. A když se s Tylerem vrátíme, bude to sólokapr století!

Noviny souhlasí, že budou podporovat záchranné pátrání.

McBride si vybírá tři společníky.

Charlottu Cunningham St. Clair, známější jako Charly, atraktivní a velmi energickou fotografku.

Doktora Edwina Norfolk, eminentního britského biologa.

A Hogana, tvrdého amerického leteckého mechanika z I. světové války.

Hledání ztraceného světa

Neohrožená čtveřice letí na ostrov obojživelným letounem.

Expedice je již téměř nad inkriminovaným místem, když se letadlu málem nepodaří vyhnout vysoko se tyčícímu ledovci, chránícímu Capronu.

Výhled z kabiny je náhle omezen. Z ničeho nic se na letadlo střemhlav vrhne obrovské černé, letounu podobná těleso. Strašná spousta jako břitva ostrých zubů, které se zakously a poté odlomily kormidlo, patří, věřte nebo ne, obrovskému pterodactyli.

Cinž je McBrideova parta vtažena do bitky s okřídlenou hrozbou, o níž se předpokládalo, že vyhnula dávno před zrozením jeskynního člověka... ale která je velice živá a nebezpečná na Caproně!

Létající postrach poškodí letadlo tak, že je nuceno nouzově přistát.

Cesta do strachu

Vystavena skrytému nebezpečí divoké džungle, nema otřesená skupina jinou možnost, než se dále vdat pěšky. Mechanik Hogan zůstává vzadu doufaje, že bude schopen opravit letadlo a opet s ním vzletět.

Trio pokračuje za neznámým cílem. Má štěstí.

Ajor.

Ajor je domorodkyně z Caprony, která úžasne mluví anglicky! Tajemství její znalosti jazyka je nasnadě: naučila se jej od toho, koho hledají - od Bowena Tylera!

"Na-gas!" provolává Ajor, vysvětluje: "Bowen... vězen na Na-gas! Divoký kmen! Obětovat vězen svůj bůh!"

A jejich bohem je činna sopka!

Cesta Capronou, plná nebezpečí, právě začala.

Prežijí McBride, Charly, dr. Norfolk a Hogan?

Bude Tyler nalezen? A zachráněn?

Polaráři se letadlo opravit a odletět zpět do civilizovaných krajín?

Ostrov evoluce

Jako jeho předchůdce /Země zapomenutá časem/ je film Tidé zapomenutí časem určen rodinnému obecenství.

Mohutná dobrodružství, non-stop akce, složitý děj a otřesná střetnutí s prehistorickou zvěří a primitivními lidmi jsou jen některé ze vzrušujících součástí.

Caprona je nepřátelský, prehistorický ostrov v Antarktiku, kde život přetrval nezměněn po miliony let.

Stegosaurus se volně potuluje.

Tyrannosaurus je král.

Jedinečný evoluční cyklus převládající na Caspaku /jak obyvatelé Capronu přezdívali/. Caspakiáni během jedné generace procházejí mnoha různými etapami evoluce, tak mnoha, že jimi neprošla lidská rasa během své existence na planetě.

Ale čtyři výzkumníci nemají čas pozorovat tento jev, neboť jsou v okamžité hrozbě řady desů, jednoho hroznějšího než druhého!

Band-lu válečníci! /muži s kyji/

Lovci Kro-lu! /muži s luky a šípy/

Jeskyně s hadům podobnými plazy velkými jak člověk!

Zajatci na Caspaku

Na-gas, který žije ve městě lebek na okraji sopky. A uvnitř sopky žije Bagoromata - sopečný bůh Na-gasu!

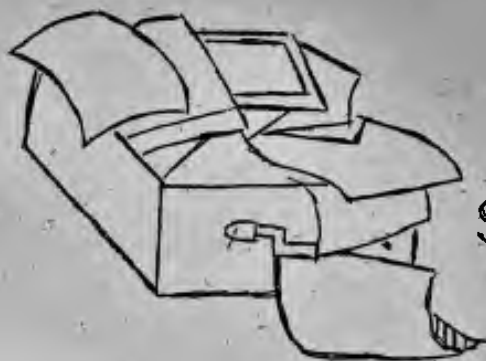
Odvažná skupina je zajata a předvedena před Sabbala, nejvyššího kněze Na-gas. Je to robustně stavěný, holohlavý muž s kalatou hlavou a s brutálními rysy v obličeji. Celá jeho bytost vyzařuje nesmírné zlo.

Sabbala je neustále sledován ohavnými trpaslíky a podobnými tvory, kteří připomínají skřítky, společníky kouzel.

Film Tidé zapomenutí časem byl vytvořen stejným realizačním týmem jako první film, Země zapomenutá časem, i jako další adaptace díla E. R. Burroughse "At the Heart's Core".

/podle časopisu Monsters zpracovali Jaroslav Janda a Stanislav Černák/

/uveřejněno se souhlasem redakce Světelných roků/

... DNES NAPOSLED !

Ano, dnes naposled se setkáváte na stránkách našeho fanzinu s touto pravidelnou rubrikou. V lednu 1986, kdy jsme ji ve SLANu uváděli, byla situace taková, že s výjimkou Kočasu a ojedinělých povídek ve VTM či Zápisníku neměl fanoušek SF možnost se s nejlepšími povídkami z této soutěže prakticky nikde seznámit. Postupem doby se však situace značně zlepšila. V přetiskování parconských povídek SLAN následovaly další fanziny (Laser, Bene Gesserit aj.), povídky se kromě Zápisníku objevují i v časopisech Věda a život či Elektron. Hovoří se o speciálním čísle Kmene, možnosti publikování ve Světě faktu a fantazie. Nejlepší povídky z Parconu se objeví již v brzké době v antologii Mladé fronty.

S rostoucím zájmem ze strany vydavatelů, ať již amatérských či oficiálních, však úměrně neroste kvalita příspěvků. Dá se říci, že úroveň Parconské soutěže v posledních letech stagnuje. A tak povídek vhodných pro otištění ve SLANu, tj. těch, které vyhovují rozsahem, kvalitou a zároven nebyly či v brzké době nebudou publikovány jinde, mnoho nezbyvá.

Dospěli jsme tedy k názoru, že tato rubrika na stránkách našeho fanzinu již pozbyla své důležitosti. To samozřejmě neznamená, že se v některém z příštích čísel k parconským povídkám nevrátíme. Dnes se však, vážený čtenáři, máš možnost seznámit s povídkou z jiné soutěže: Milan Dundr s povídkou Tma obsadil ve 2. ročníku Vánoční soutěže pořádané SF klubem Slaný druhé místo.

L. Peška

TMA

Když jsem přišel za sestřenkou, seděla v křesle, prsty zaťaté do opěradel a vytřeštěnýma očima se dívala do vyhaslého krbu. Byla mrtvá.

Nebyl to první případ v tomhle prašivém městě. Již čtrnáctá mrtvola se našla takto v místnosti bez jakýchkoli známek příčiny smrti. Na jejich těle nebylo vůbec nic. Žádné oděrky, otlaky, šrámy, zlámané kosti, žádný jed v těle. Prostě nic.

Policie už byla dávno v koncích. Ohledání místa činu nepřinášelo žádné výsledky. Další pátrání vyznělo vždycky

naprázdno. Veřejnost se bořila. Novináři běsnili ve svých článcích a psali i o věcech, které by normálně smrtelníka ani ve snu nenapadly. Anarchisté chtěli zničit policejní ředitelství, lidé utíkali z města.

A všechno bylo nanie.

A mrtvých přibývalo.

Dokud se mě to osobně nedotýkalo, nechávali mě další mrtví chladným. Pravda, jednou z obětí byla moje sestřenka, jenže já ji neměl moc v lásce, takže mi příliš nevažilo, že jsem žil bez ní.

Až tehdy jsem byl vytržen z klidu, když... Ale raději začnu pěkně od začátku.

Tedy právě v době, kdy se celé město svíjelo v hrůze smrti, která číhala kdekolí na kohokolí, jsem se seznámil s Lucií. Sedl jsem si k ní v parku na lavičku, řeč se přetáhla do blízké restaurace, kde jsme se pak scházeli každý den. Asi po čtrnácti dnech mě pozvala k sobě na večeři.

Dorazil jsem vybaven lahví a květinami a zazvonil. Lucie byla krásná žena, a když otevřela, měl jsem co dělat, abych se udržel. Měla na sobě dlouhé večerní šaty, světle modré, protkané stříbrnými nitkami. Třpytily se jako sláto, ale já bych v té chvíli nevyměnil Lucií ani za sto pokladů.

S blížící se půlnocí jsem přemítal, jak to udělat, abych mohl zůstat přes noc. Od malička jsem hrál vždycky přímo a narovinu, ale tentokrát jsem neměl odvalu. Tohle nebyla hra...

Dlouze jsem se nadechnul, vydechnul a podíval se Lucii do hlubokých hnědých očí. "Už půjdu," prohlásil jsem. "Dnes nechoď," špitla. Radostí mi selhal hlas. Líbal jsem Lucií a koupal se ve vlnách štěstí.

Jako má každá akce svou reakci, tak i radost předchází žalu. A ten měl přijít rychleji než jsem se nadál.

Tiskli jsme se k sobě a celým tělem dýchali svoje teplo navzájem. Natáhl jsem ruku, abych zhasnul světlo. Lucie se vymrštila tak rychle, jak bych to nikdy nečekal a vrhla se mi po ruce: "Ne, prosím tě, nezhasínej!" Udiveně jsem na ni pohlédl: "Proč, co se děje?"

Zvrátila hlavu na polštář a hleděla kamsi nahoru na strop, či snad ještě dál, jako by tam strop vůbec nebyl.

"Asi před čtvrt rokem jsem v jedné z okrajových čtvrtí města nabourala a zlomila si ruku. Musela jsem jít na operaci – bylo to v nějaké nemocnici na předměstí. Když jsem se probírala z narkozy, pořád se všude svítilo. I v pokoji přes noc.

Pak jednou praskla žárovka. Pocítila jsem strach. Nečekaný a strašný. Takový strach jsem ještě nikdy nezažila. V návalu hrůzy jsem vyběhla ke dveřím – byly to děsné chvíle než jsem našla kliku – téměř jsem je vytrhla z pantů a s úlevou jsem pocítila světlo lampy na chodbě. Stála jsem a nastavovala obličej jeho paprskům, doslova jsem se v něm koupala. Pomalu jsem se uklidňovala a začínala vnímat své okolí. Uvědomila jsem si, že k mým uším stále pronikají hrůzné výkřiky. Chvilí jsem nebyla s to je nějak identifikovat. Přestával mi pracovat mozek, celá jsem se třásla; podlamovaly se mi nohy. A pak jako rána mi to došlo. Vlna strachu projela mým tělem, když jsem si uvědomila, co slyším. To byly výkřiky smrti. Smrti způsobené nevýslovnou hrůzou.

Bála jsem se vrátit na pokoj. Mezitím už přiběhly sestry, pak lékaři, nakonec vyměnili žárovku a naskytl se jim děsivý pohled. Na pokoji nás leželo původně pět žen. Z nich tři byly mrtvé, jedna byla v šoku a neustále cosi blábolila a já, naštěstí, utekla ven.

Lékaři nedokázali určit diagnózu. Uvažovali o letální skotofobii, smrti hrůzou ze tmy. Nikdo se to však neodvážil vyslovit nahlas.

Prošla jsem stovky nejružnějších vyšetření, hlavně psychiatrických a pořád jsem nevěděla, co se to se mnou stalo.

Dozvěděla jsem se to až při propouštění z nemocnice. Nějakým neznámým způsobem došlo u některých pacientů ke změně v genetické informaci mozkových buněk. Objevil se v nich navíc jeden gen – gen strachu. Díky této změně máme všichni takový strach ze tmy, že po určité době, čítající asi deset minut, způsobí smrt. Strašnou smrt. Proto musím mít i v noci rozsvícené světlo."

Nevěděl jsem, co mám dělat. Poslouchal jsem ten příběh a bylo mi úzko, když jsem si uvědomil, jak málo stačí, abych o Lucii přišel, jak malý krůček ji dělí od smrti. Zhrozil jsem se té myšlenky a rychle ji zaplašil. Tahle věc ode mne vyžadovala především rozvahu. Ale tu jsem rychle ztrácel.

Asi týden poté se mi Lucie vrhla s pláčem do náručí,

když jsem jí přečetl z novin článek o muži, který se zbavil ženy postižené stejně jako Lucie. Udělal to jednoduše. Vypnul v noci pojistky, a pak jen chvíli čekal. Když se ho ptali na důvod, prohlásil, že nemohl snést ten nejistý vnitřní pocit strachu, kdy mu někdo zavraždí, třeba i nechtěně, ženu. Aby se to nestalo, zařídil prý vše raději sám. Nebyl souzen. Odvezli ho do ústavu pro choromyslné.

Jednou v noci, když už Lucie spala, nešikovně jsem se obrátil a vytrhl šňůru lampičky ze zdi. Ztuhl jsem. Čekal jsem výkřiky hrůzy a oči plné strachu. Nestalo se vůbec nic. Buď tedy ve spánku tma nepůsobí, nebo... Probudilo se ve mně bláznivé pokušení. Snažil jsem se je zapudit, ale bez úspěchu. Musel jsem to vyzkoušet.

Jednoho dne večer jsem se tedy schválně obrátil v posteli a jakoby náhodou zatáhl za šňůru lampičky. Co jsem pak zažil, se nedá popsat. Trvalo mi asi třicet vteřin, než se mi vidlicí podařilo zasunout zpět do zásuvky, ale pak jsem věděl, že něco takového již nikdy nebudu zkoušet. Lucie se uklidňovala celý zbytek noci a ještě ráno byla bílá jako stěna.

Zlobil jsem se sám na sebe za ten hloupý nápad, a abych svou vinu odčinil, přinesl jsem k Lucii do pokoje baterku, kterou mohla rozsvítit kdykoli v případě, že by zhaslo světlo. Když jsem ji takto zabezpečil, odjel jsem do města, abych zjistil, jak se něco takového mohlo stát, totiž jak mohl někdo Lucii změnit genetický kód o jednotku, přidat jeden gen?

Hned po příchodu do své detektivní kanceláře jsem zatelefonoval několika známým a nedalo mi moc práce dozvědět se tajnou informaci, že jakýsi dr. Erera v našem městě dokázal připravit skotofobin, látku, kterou objevil kdysi profesor Ungar, a která vyvolává strach z temnoty.

Na policejním ředitelství jsem zjistil, že Erera je podezřelý z provádění pokusů na lidech, ale nejsou proti němu důkazy.

Nebylo těžké zjistit (a ani mě to nepřekvapilo), že dotyčný Erera pracuje právě v té nemocnici, kde byla operována Lucie, a že při její operaci asistoval jako anesteziolog. Všechno bylo jasné, jen důkazy žádné.

S vypětím všech sil jsem se hnál do jeho domu. Nebyl tam. Bylo pro mě hračkou rozbít okno, vlézt dovnitř, usadit se pohodlně v křesle a čekat.

Čekal jsem dost dlouho. Bylo to o to delší, že mě minutu po minutě sžíral stále větší vztek. Pokoušel jsem se o uklidnění nervů, ale celý autogenní trénink taďy byl k ničemu.

Přišel až v sedm večer. Když mě spatřil sedícího s pistolí v ruce, bylo mu jasné, kolik uhodilo a rezignovaně usedl naproti mně. Pak mi vyprávěl celý příběh, jak se mu podařilo syntetizovat skotofobin, jak jej vpichoval lidem do mozku při operacích, dokonce mi i ukázal působení té látky na krysu. Bylo to strašné. Skryl jsem hlavu do dlaní a zacpal si uši. Bylo mi zle při pomyslení, že velice málo stačí na to, aby stejně jako ta krysa dopadla i Lucie.

Vtom jsem ucítil ostré bodnutí do temene a tupou bolest v hlavě. Otočil jsem se a vystřelil Ererovi na nohy. Padl na zem, držel se za levé stehno a hlasitě naříkal. Všechno ostatní se odehrávalo jako ve zlém snu.

Kypěl ve mně vztek.

Nejprve jsem vytáhl stříkačku s jehlou ze své hlavy. Na chvíli jsem omdlel. Když jsem se probрал, ležel Erera nehybně na zemi. Lekl jsem se a začal ho křísit. "Nesmíš umřít," řval jsem na něj, "nejdřív mi ještě musíš uzdravit Lucii!"

Probral se, jen se smutně pousmál, a pak mi řekl, že bude trvat ještě nejméně sto let, než někdo přijde na to, jak odstranit nový, chemicky vzniklý gen z mojí nebo Luciiny hlavy. Zatmělo se mi před očima.

Naplnil jsem celou stříkačku tou strašnou tekutinou a vyprázdnil ji Ererovi do hlavy. Pak jsem sešel ze schodů, rozsvítil baterku a vypnul elektrický jistič. Za 15 minut bylo po všem. Zapnul jsem proud a zapálil Ererův dům. Utíkal jsem zpět k Lucii.

Můj mozek svírala tichá hrůza. Tušil jsem, že se něco stalo.

Před domem, kde Lucie bydlela, stál shromážděný dav, auta policie, sanitka a právě přijížděl pohřební vůz.

Záhy jsem se dozvěděl, co se přihodilo. Díky výpadku elektriny se zasekl večer s Lucií výtah. Byla v něm tma...

Jako ve snách jsem došel domů, sedl za stůl a tohle všechno napsal, kdyby snad někdo chtěl vědět, co se tehdy stalo.

Vida, na papíře je to docela krátký příběh. Dívám se

na něj a jsem už docela klidný. Třu si rukama spánky a sna-
žím se nemyslet. Podivné prázdno zaplavuje můj mozek.

Beru do ruky těžítka a rozbívím žárovku.

Sázka

DIRK JOSZOK

Voják: Tady Goldvogel, odpalovací rampe nukleárních raket.

Prezident: Dobrý večer, u telefonu prezident.

Voják: Dobrý večer, sir.

Prezident: Co je u vás nového, chlapci? Co má znamenat ten poplach?
Pokud vím, nedal jsem rozkaz k jadernému útoku. Přerušete
to odpočítávání a zajistíte raketová síla!

Voják: Ale to je jen sázka, sir.

Prezident: Sázka?

Voják: Vsadil jsem se se svým zástupcem, jak dlouho to bude tr-
vat, než zničíme Zemi, když budeme vést atomové útoky na
přeskáčku s druhou stranou.

Prezident: No a...? Co vy...? Jak dlouho to potrvá? Mohu se přidat?

Voják: Nevím, jestli by to bylo správné, sir. Máte lepší informa-
ce.

Prezident: Dobrá. Kdy začínáte?

Voják: Přesně za minutu, sir.

Prezident: No, za chvíli to už budeme vědět...moment. Prosím... ne-
zavěšujte...prosím...?

První tajemník: Pane přezidente, co se to děje? Naše výzvědná služ-
ba oznámila, že většina vašich mezikontinentálních raket
je připravena k odpálení!

Prezident: Ale to nic, to je jenom sázka. Šéf mých raketových sil
se vsadil se svým zástupcem, jak dlouho to bude trvat, než
zničíme Zemi...

První tajemník: To nebude trvat déle než hodinu.

Prezident: ...pane tajemníku!.. chvílinku prosím...

Goldvogeli, slyšel jste?

Voják: Jistě, sir. Úplně nerealné.

Prezident: Myslíte, že se mohu vsadit?

Voják: Bezpodmínečně, sir!

Prezident: ...pane tajemníku... slyšíte mne? Tak tedy, jednu hodinu
považuji za málo, Sázím nejméně dvě hodiny.

První tajemník: Dvě hodiny /směje se/. Dobrá, přijímám.

Voják: Rakety vystartovaly, sir!

Prezident: Výborně, Goldvogeli. Pane tajemníku, slyšíte, čas už běží!

/přeložil Jaroslav Olše/

OBSAH:

Den v jednom městě.....	1
SE soutěž družstev.....	2
Tisknu, tiskneš, tiskneme.....	3
Ufouni ve Slaném III.....	5
Zprávy z fandomu.....	13
Hvězdy a hvězdičky.....	15
tanziiny.....	15
Sci-fi klub má výročí.....	16
SE film: Caprona.....	17
Z parconského šuplíku.....	22
M. Dunder: Tma.....	22
D. Joscok: Sazka.....	27

=====

SLAN, časopis pro vnitřní potřebu SFK Slaný

NEPRODEJNÉ! ZDARMA! Povoleno OK ONV Kladno, č. j. 82/86

REDAKČNÍ RADA: M. Dunder, R. Ježek, J. Müller, L. Peška

OBÁLKA: T. Rotrekl

80 výtisků, vyšlo v květnu 1988, číslo 2. (16), počet stran 28

ADRESA REDAKCE: SFK Slaný, gymnázium Slaný, Gottwaldovo nám.1310

PSČ 274 01

